«Una petita joia de novel·la: càlida i plena d'humor.»
—*The Times*

La correspondència

VIRGINIA EVANS

Traducció de
Paula Espinosa Velasco

MÉSLLLLIBRES

Pròleg

Per fi, dilluns cap a les deu, o a dos quarts, la Sybil Van Antwerp porta la tassa de te irlandès amb llet a l'escriptori. El llit està fet, els plats nets i eixugant-se damunt d'un drap al costat de la pica, les plantes regades, els prestatges sense pols. Fa lliscar la cadira amb precisió, després s'atura uns segons a mirar per la finestra a l'altra banda del jardí i cap al riu, més enllà i avall, les poques veles blanques triangulars a la llunyania, el reflex del cel a l'amplitud de l'aigua, les mansions quadrades al costat d'Annapolis. Satisfeta, redreça la pila de fulls per escriure cartes i la muntanyeta baixa, que sempre va canviant, de llibres que llegirà després. Col·loca les plomes a la tassa. Compta els segells. Mira la pila de les cartes que ha rebut i encara no ha contestat; una llista de cartes pendents que vol escriure; una pila de fulls boca avall al calaix, una carta que ha estat escrivint des de fa anys, encara sense enviar. La Sybil és mare i àvia, divorciada, jubilada d'una distingida carrera en dret; aquestes coses són allà, al seu voltant, però aquesta correspondència...

Dimecres igual.

I divendres.

I dissabte.

Dilluns cap a les deu, o a dos quarts, la Sybil Van Antwerp s'asseu a l'escriptori una altra vegada. Mantenir correspondència és la seva manera de viure.

Felix Stone
Rue du Papillon, 7
84220 Gordes
FRANÇA

2 de juny de 2012

Felix, estimat germà:
Gràcies per la postal d'aniversari, la ploma i el llibre, que vaig començar el dia que em va arribar (dijous) i he acabat avui. Era tal com el vas descriure. Singular i electritzant, inventiu, i molt jo. Per si serveix de res, els setanta-tres són igual que els setanta-dos, artritis, restrenyiment, i dormir malament, i he decidit deixar de tenyir-me els cabells. M'és bastant igual el meu aniversari, ja ho saps, encara que agraeixo que sempre te'n recordis. La Trudy i la Millie és clar que van venir a picar alguna cosa i a jugar a cartes. Els nens, tots dos, m'han felicitat: el Bruce m'ha enviat un pastís de maduixa d'una pastisseria (ha de venir el cap de setmana que ve a netejar els canalons igualment), i era fastigós, així que l'he llençat. Segur que li va costar un ull de la cara. La Fiona m'ha trucat des de Londres. M'ha dit que no vindrà a casa fins Nadal perquè la feina la fa anar de bòlit i ara està dissenyant no sé què a Sydney, per Déu!, així que s'hi estarà un mes, a Austràlia. M'ha assegurat que al Walt tant li fa cada quant marxi, però ja t'ho dic, jo no sé com aguantarà, aquest matrimoni. Ara sí que no podrà tenir fills. (No ho estan ni intentant. O almenys no m'ho ha dit. Quan trec el tema es pica.) El Theodore Lübeck, al capdavall del carrer, m'ha portat roses tallades de les seves mates, com cada any, que està bé per part seva, encara que sigui un renegat dels confins sense llei de l'Oest Americà.

Com va per França? Com està l'Stewart? Què escrius ara? Gràcies per convidar-me a anar-hi, sempre em vas bé

per agafar aire fresc. Sí, em va encantar *El Château*, però allò era una novel·la, i per molt que m'agradaria veure la teva casa nova, no, no vindré. Igual com una tarda d'estiu és preciosa des de dintre amb l'aire condicionat i surts en un dia de xafogor, humitat, horrible; una postal de França amb tot de lavanda i gira-sols és molt més atractiva, m'imagino, que el lloc en si. És una tortura agafar un vol ara, amb la seguretat i les normes de la mida de l'equipatge i ficar les cremes i el líquid de les lentilles en ampolletes. Sincerament, no em ve gens de gust, i ja t'ho vaig deixar clar quan vas mudar-te de continent, que no vindria.

Estava remenant capses i he vist aquesta fotografia del dia que et van portar de les monges a casa. Amb els pantalonets i tot pelat. Has tancat un cicle. La mare surt espectacular, aquí, no he vist mai cap altra foto d'ella amb aquest vestit de faldilla, però me'n recordo perfectament. Me'n recordo d'aquell dia tan perfectament com si fos ahir. Recordo que hi va haver una forta tempesta, sense pluja, però sí que va fer molt de vent i molta calor, i hi havia un arbre caigut al jardí i branques i branquillons, i recordo que la veïna, la senyora Curry, havia fet per sopar rostit de vedella i un pastís de xocolata i que vaig estar esperant tota la tarda que et portessin amb el cotxe. La Mitsy no havia pogut arribar per fer les feines de casa al matí perquè la tempesta havia fet caure els cables del pont Canton, així que jo mateixa vaig treure la pols, fer els llits, córrer les cortines. Saps qui devia fer la foto? La germana de la mare, l'Heloise, era allà vigilant-me, però no m'imagino l'Heloise fent fotografies. Suposo que aquest és el nostre primer retrat familiar. Te'l dono, que jo ja tinc una foto meva del dia que em van portar.

Saluda l'Stewart de part meva, és clar.
De la teva germana, que t'estima
Sybil

Postdata: Felix, vaig tenir un petit ensurt ahir a la nit. No ha sigut res, de debò, estic bé, però el Cadillac és al taller. És més la punyeta que una altra cosa, de veritat.

2 de juny de 2012

Estimat senyor Lübeck:

Gràcies per les esplèndides roses blanques que va deixar-me al porxo pel meu aniversari, el 29 de maig. A més a més, he rebut el seu missatge de veu aquest matí. Van haver-me de portar a casa en taxi ahir a la nit per un petit accident de cotxe, però està tot controlat.

Salutacions,

Sybil Van Antwerp

Senyora Ann Patchett
c/c Parnassus Books
3900 Hillsboro Pike
#14
Nashville, TN 37215

2 de juny de 2012

Estimada Ann:

T'escric per felicitar-te per la teva novel·la més recent, *State of Wonder*, que el meu germà em va regalar pel meu aniversari. L'he acabada de llegir aquest matí. Avui només som a dissabte i vaig començar el llibre dijous, fet que parla per si sol, encara que no ho sabries perquè no ens coneixem, tot i que no és que no ens coneguem gens, perquè ja ens hem enviat cartes en alguna ocasió, i allò va ser quan vaig llegir el teu primer èxit aclaparador, *Bel Canto*, quan acabava de començar el mil·lenni, i em vas respondre, insistint en la meva cal·ligrafia i animant-me a tractar-te de tu. Potser, encara que potser no, depèn de quantes cartes rebis i llegeixis normalment, te'n recordes d'aquella carta on et deia que *Bel Canto* m'havia encantat, però aquest llibre nou és encara millor. (També haig de dir, per deixar-ho clar, que vaig escriure't quan vaig acabar de llegir el llibre d'abans d'aquest, *Run*, encara que no vaig rebre cap resposta, però no passa res, deixem-ho estar.)

Normalment tardo uns quatre dies a llegir una novel·la d'extensió normal, però les pàgines de *State of Wonder* les he devorades; aquell exòtic rerefons amazònic i aquelles dones, llestes, complexíssimes, les doctores Singh i Swenson. Com és que has parat tanta atenció a aquestes coses (els detalls sobre l'Amazones, tota la ciència...)? Hi has anat? M'he trobat pensant en la part de realitat i de ficció sobre el tema de l'escorça de l'arbre. L'escena en què la serp de Behemot s'enfila des de l'aigua a la barca

i cargola el musculós cos de serp al voltant del nen Easter, amb els dels Estats Units mirant-s'ho tot espantats, el silenci de l'escena era molt cinematogràfic. No vaig aturar-me ni a respirar fins al cap de cinc pàgines o més. I és clar, allò de la doctora Swenson, a la seva edat (la meva!, la doctora Swenson té setanta-tres anys, com jo) embarassada. No m'ho puc imaginar. Quan rescaten la criatura a prop del final, allò sí que em va fer venir un calfred, però va ser una meravella llegir una dona d'aquella edat, tan complexa, valenta amb la seva intel·ligència i dignitat i amb els seus errors, i totes les capes i capes. No soc pas científica, vaig dedicar-me al dret, però m'hi vaig veure una mica reflectida. Les angoixants qüestions ètiques per les quals el lector la sotmet a judici. Aquella sorpresa que una sent a aquestes altures de la vida; una mena de sorpresa que és alhora confusió, que du a una mena de preocupació, o a una mena de por, suposo. Com hem arribat fins aquí? Com pot ser? La meva cunyada Rosalie i jo ens deixem llibres i estic segura que aquest li encantarà, així que és perfecte.

Si us plau, tingues present que si mai vens a Annapolis estaré contenta d'acollir-te. Casa meva és petita, amagada en un vell barri amb encant, on les cases estan ben separades i els arbres són vells i gegants, ja saps. Hi ha una part que dona a l'aigua, i el pis de dalt és una habitació de convidats gran amb un lavabo i una claraboia que mira cap al riu Severn per poder veure les barques i el camí de cases grans i el meu jardí, del qual tinc una cura meticulosa, allà sota la finestra. Visc sola, i a més només pujo a netejar després que hagi vingut algú, així que és totalment privat i crec que t'hi trobaries molt còmoda, allà. No soc escriptora, però si ho fos crec que seria un bon lloc per escriure un llibre, així que, de nou,

estàs més que convidada si mai vens. Només és a quatre passes de DC.

Fins al proper llibre, o fins que vinguis.
T'escric enviant-te una abraçada,

Sybil Van Antwerp

(cont. del 2 de juny de 2012, pàgines anteriors NO ENVIADES)

He destrossat el cotxe. Tornava d'una presentació a la biblioteca, era de nit, i vaig xocar contra un mur baix de formigó. El cotxe està que pràcticament no es pot arreglar, diu el mecànic. Jo físicament estic bé, però m'ha deixat amb una sotragada espantosa. Una sotragada espantosa. Evidentment l'accident en si (el soroll, el Cadillac fet ferralla), però també perquè el que va passar és que... el que va passar... No n'estic segura. Bé...

Crec que el que va passar és que sortia del pàrquing de la biblioteca amb el cotxe, no hi havia fanals i estava fosc, saps?, i és que... crec que no puc dir exactament què va passar. Anava conduint com sempre, a poc a poc i amb seguretat, però alguna cosa va passar. No me'n recordo exactament, però el que crec que és que de sobte «no hi veia». No hi veia! Com pot ser? Aquell lapse de temps, van ser segons o van ser minuts? Era com si la meva vida fos una pel·lícula i es posés tot negre, no podia ser, però no n'estic segura, i això és el que em preocupa. No va ser com si hagués tancat els ulls; va ser com si l'espai de temps se m'hagués esborrat de la memòria, fins que vaig xocar. I això ja m'havia passat abans, aquesta sensació que alguna cosa se m'esborra. És el que em fa por. Com pot passar una cosa així? Suposo que estic començant, Colt... estic pendent vista. Suposo que devia ser això, el que passava. Sabia que en teoria em quedaria cega, però com una cosa que acabaria passant. Ara sembla que m'hi vaig quedant, i és així com serà a partir d'ara, però no m'esperava que fos així. Aquesta confusió.

Es van endur el cotxe, un taxi va portar-me a casa, i vaig estar-me desperta tota la nit amb por de la foscor. Amb por d'apagar els llums.

Tinc malsons. Potser ja t'ho he explicat. Als malsons encara hi puc veure, però sé que d'alguna manera estic cega. Així que miro per la finestra els velers, però potser són borrosos, o potser sé que és de dia però sembla de nit. O potser soc al jardí i no reconec les flors... Què és això?, penso. O miro el text d'una novel·la però no entenc les lletres o les paraules. Però el pitjor malson, el que tinc una vegada i una altra, és que m'assec a l'escriptori a escriure i hi ha la pila de fulls per escriure cartes, hi ha les meves plomes, hi ha els sobres, i miro d'agafar-los, com faria un gat, però no els acabo d'agafar. O agafo una ploma i em llisca de les mans com si fos un espagueti. La recolzo al full i s'estova o es desfà. O hi ha una versió en què faig córrer la tinta per la pàgina, però no s'entén res... No puc escriure res, tot són gargots. És la manera com la meva por s'imagina la ceguesa. T'imagines que els somnis són només un buit fosc, que és el que suposo que en realitat són, encara que si somiés amb un buit fosc suposo que... no estaria pas somiant. Tan sols estaria adormida, però no crec que dormi sense somiar, a aquestes altures de la vida, tinc la ment massa saturada per a això. Massa records em persegueixen per a això.

L'oftalmòleg, el doctor Jameson, em va dir que en el meu estat, un cop comença, podria ser un any o podrien ser deu anys fins que fos total, i que a mesura que avanci pot ser que aparegui o desaparegui de tant en tant. Hauré de demanar hora. Ho faré avui. No l'hi he dit a ningú més que a la Rosalie i al noi, a en Harry, te n'he parlat algun cop, el noi amb qui m'envio cartes cada mes, el fill del meu antic company, el jutge James Landy. Ah, també l'hi he dit a la Joan Didion, l'escriptora. No l'hi he dit al Bruce ni a la Fiona.

PER A: grandmaalicelivingston@yahoo.com
DE: sybilvanantwerp@aol.com
DATA: 2 de juny de 2012, a les 13 h
ASSUMPTE: Sobre la reunió del club de jardineria 4 de juny

Estimada Alice:
Si us plau, disculpa'm per això de la reunió del club de jardineria del dilluns 4 de juny. Sento perdre'm la presentació sobre el pH del sòl i l'efecte en el creixement de les hortènsies, però tinc una visita que no puc canviar.
Estic desitjant que arribi el juliol.
A banda, si hi ha cap votació a la reunió de dilluns (4 de juny) respecte de traslladar-nos de l'aula dels diumenges al soterrani de l'església perquè hi vinguin més assistents, amb moltes ganes voto que ni parlar-ne. El club ja ha crescut prou fins que s'ha tornat un caos. Un gairebé no sent res, durant el quart d'hora de xerrada. A més a més, el soterrani fa olor de tancat, deu estar tot florit, i el personal de l'església encara no ha prioritzat les renovacions necessàries perquè l'espai es pugui fer servir.

Una abraçada,
Sybil Van Antwerp

PER A: sybilvanantwerp@aol.com
DE: Fiona.VanAntwerpBeau@cgemarchitects.com
DATA: 25 de juny de 2012, a les 3:31 h
ASSUMPTE: Hola des de Sydney

Mama, em vaig posar al dia amb en Bruce per telèfon ahir a la nit i em va dir que has destrossat el Cadillac. Per què no em vas dir res quan ens enviàvem missatges? Em va dir que vas xocar amb una tanca o alguna cosa així (??) però que estàs bé (??). Que no la vas veure, o que estaves descentrada pot ser? No és gaire... normal en tu. En Bruce m'ha dit que estàs bé i que no cal que et miri cap metge, però en Walt i jo pensàvem que potser hauries d'anar que et tornin a mirar. No vull dir-te el que has de fer, però em preocupa.

Sé que en Bruce t'ha dit de mudar-te perquè estiguis més a prop seu. L'hi has donat una volta, a això? Així podries veure en Bruce i la Marie i els nens més sovint, i m'ha dit que a ell li encantaria que estiguessis allà. Ho he mirat una mica, i de fet hi ha una zona residencial molt maca a dos o tres quilòmetres de casa seva que es diu Happy Hills (pots clicar a l'enllaç). Tenen lloc tant a les cases individuals (amb pati) com als pisos (sense pati), i la forma de pagament és una mica complicada, però casa teva es vendrà a bon preu encara que no estigui reformada perquè aquestes parcel·les de davant del riu tenen molta demanda. M'agradaria fer un parell de trucades per saber-ne més, si et pot ajudar. Podries pensar-t'ho.

Hauria de tornar a Londres a finals del juliol. Ja ens trucarem. L'horari que tinc aquí és ajustat i el canvi d'hora ho fa més difícil. Parlem aviat,

Fiona